

Sygn. akt IV P 25/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 września 2019 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący : SSR Maja Snopczyńska

Ławnicy: J. C., J. W.

Protokolant : Agnieszka Ząbkiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 września 2019 roku w Ś.

sprawy z powództwa **E. K.**

przeciwko Centrali (...) Sp. z o.o. w Ś.

o odszkodowanie

I. powództwo oddała;

II. zasądza od powoda E. K. na rzecz strony pozwanej Centrali (...) Sp. z o.o. w Ś. kwotę 347,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu za obie instancje.

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 7 września 2018 roku skierowanym przeciwko stronie pozwanej Centrali (...) Sp. z o.o. w Ś. powód E. K. domagał się zasądzenia kwoty 24.600 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę przez pracodawcę w trybie art. 53 § 1 pkt 1b wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 8 sierpnia 2018 r. W toku postępowania sprecyzował powództwo wnosząc o zasądzenie kwoty 18.793,83 zł. W uzasadnieniu powód wskazał, że był zatrudniony w pozwanej firmie od 10 maja 2004 r. w pełnym wymiarze czasu pracy na czas nieokreślony. Od 27 stycznia 2018 roku przebywał na zwolnieniu lekarskim. W dniu 10 sierpnia 2019 roku pozwana rozwiązała z powodem umowę o pracę w okresie pozostawania przez niego na zwolnieniu lekarskim, uzasadniając okoliczność rozwiązania umowy niezdolnością do pracy trwającą dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku chorobowego.

Strona pozwana w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu podniosła, że powód przebywał na zwolnieniu lekarskim dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku tj. dłużej niż 182 dni; powód nie wystąpił o świadczenie rehabilitacyjne i nie stawiał się w pracy, co skutkowało spełnieniem przesłanek z art. 53 § 1 pkt 1 lit. b k.p. Nadto strona pozwana zakwestionowała wysokość dochodzonego roszczenia wskazując, że średnie miesięczne wynagrodzenie brutto powoda wynosi 6.264,61 zł, zatem powód mógł ubiegać się o kwotę 18.793,83 zł.

Wyrokiem z dnia 7 listopada 2018 roku Sąd Rejonowy w (...)zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 18.793,83 zł tytułem odszkodowania oraz kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego; wyrokowi w punkcie I nadano rygor natychmiastowej wykonalności oraz nakazano stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w (...) kwotę 940 zł tytułem opłaty od pozwu od której powód był ustawowo zwolniony.

Apelację od powyższego wyroku wniosła strona pozwana podnosząc, że Sąd Rejonowy dokonał błędnej wykładni art. 53 kp przez uzależnienie dopuszczalności rozwiązania umowy o pracę od upływu 272 dni.

Wyrokiem z dnia 11 marca 2019 roku Sąd Okręgowy w (...) uchylił zaskarżony wyrok w całości i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania, pozostawiając mu rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego. W uzasadnieniu Sąd Okręgowy wskazał, że apelacja co do zasady była uzasadniona, gdyż ochrona przed zwolnieniem przewidziana w art. 53 §1 pkt 1b kp trwa wyłącznie przez okres pobierania zasiłku chorobowego i przez pierwsze 3 miesiące trwania świadczenia rehabilitacyjnego, zaś powód nie pobiera już zasiłku chorobowego, a o świadczenie rehabilitacyjne nawet nie wnioskował; ponieważ trwa spór pomiędzy powodem a ZUS-em co do dalszego trwania zasiłku chorobowego, zachodziła podstawa do zawieszenia postępowania; byłoby to jednak uzasadnione dopiero po stwierdzeniu, że powód odwołanie złożył w terminie lub że zachodziły podstawy do przywrócenia terminu. Sąd Okręgowy podkreślił, że wniesienie odwołania po terminie nie budzi wątpliwości to brak jest danych o przyczynach uchybienia przez powoda terminu, przy ponownym rozpoznaniu sprawy rzeczą sądu pierwszej instancji będzie zatem ustalenie podstawy faktycznej wniosku powoda i dalej jego ocena zgodnie z art. 265 kp.

W toku postępowania Sąd ustalił

następujący stan faktyczny:

Powód zatrudniony był u pozwanej w okresie od 10 maja 2004 roku do 10 sierpnia 2018 roku początkowo jako pracownik działu handlowego, a następnie jako specjalista ds. handlowych na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu pracy.

W okresie od 18 stycznia do 8 sierpnia 2019 roku powód przebywał na zwolnieniu lekarskim. Pełny okres zasiłkowy powoda upłynął 19 lipca 2018 r. (182 dni).

Powód odwołał się od decyzji ZUS w przedmiocie odmowy zasiłku chorobowego za okres od 20 lipca do 9 sierpnia 2018 roku. Wyrokiem z dnia 19 kwietnia 2019 roku w sprawie IV U 368/18 oddalono odwołanie powoda.

Dowód:

- akta osobowe powoda – w załączeniu;
- zaświadczenia lekarskie, k. 25-35;
- pismo ZUS oddział w W. z dnia 03 sierpnia 2018 r., k. 37;
- pismo ZUS oddział w W. z dnia 25 września 2018 r., k. 38;
- pismo ZUS oddział w W. z dnia 22 sierpnia 2018 r., k. 39;
- świadectwo pracy z dnia 14 sierpnia 2018 r., k. 40
- dokumenty zgromadzone w aktach tut. sądu IV U 368/18

Powód nie wystąpił o świadczenie rehabilitacyjne.

BEZSPORNE

Pismem z dnia 8 sierpnia 2018 rok, doręczonym powodowi w dniu 10 sierpnia 2018 r. strona pozwana rozwiązała z E. K. umowę o pracę bez wypowiedzenia na podstawie art. 53 §1 pkt 1 lit b wskazując jako przyczynę niezdolność do pracy trwająca dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku (182 dni). Pracodawca pouczył o 21 dniowym terminie do wniesienia odwołania do Sądu Pracy w Ś..

Dowód:

- akta osobowe powoda – w załączeniu;

Powód był u lekarza neurologa w lipcu 2018 roku i otrzymał zwolnienie lekarskie na okres od 21 lipca do 9 sierpnia 2018r. Następnie w dniu 7 sierpnia 2018 roku powód był u lekarza pierwszego kontaktu i otrzymał zwolnienie lekarskie na okres od 7 do 10 sierpnia 2018 roku, kolejna wizyta miała miejsce w dniu 16 stycznia 2019 roku.

W dniu 6 sierpnia 2018 roku w wyniku kontroli lekarza orzecznika ZUS zostało wydanie zaświadczenie lekarskie o ustaniu niezdolności do pracy powoda w dniu 6 sierpnia 2018 roku.

Dowód:

- dokumentacja medyczna powoda k. 112- 132, 134, 148-152

- zaświadczenia z 6 VIII 2018r k. 133

- zeznania powoda, protokół z rozprawy z dnia 9 lipca 2019 r. k. 141v-142.

W tak ustalonym stanie faktycznym

Sąd zważył:

Powództwo podlegało oddaleniu.

Podstawę prawną roszczenia powoda stanowił przepis art. 53 § 1 pkt. 1 lit. b zgodnie z którym, pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia, jeżeli niezdolność pracownika do pracy wskutek choroby trwała dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku oraz pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze 3 miesiące - gdy pracownik był zatrudniony u danego pracodawcy co najmniej 6 miesięcy lub jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana wypadkiem przy pracy albo chorobą zawodową.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci zeznań powoda jak również dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy.

Sąd dał wiarę powyższym dowodom w takim zakresie w jakim każdy z nich stanowił podstawę dokonania ustaleń faktycznych w sprawie.

Podstawę ustaleń Sądu w zakresie przebiegu zatrudnienia powoda stanowiły również akta osobowe pracownika. Sąd dał im wiarę w całości, albowiem ich prawdziwość i autentyczność nie budziła wątpliwości, jak również nie zostały one w tym zakresie zakwestionowane przez strony postępowania.

W pierwszej kolejności ustalić należało – zgodnie ze stanowiskiem Sądu Okręgowego – przyczyny przekroczenia przez powoda 21 dniowego terminu do złożenia odwołania. Zgodnie z treścią art. 264 § 2 kp żądanie przywrócenia do pracy lub odszkodowania wnosi się do sądu pracy w ciągu 21 dni od dnia rozwiązania umowy o pracę. Natomiast art. 265 kp stanowi, że jeżeli pracownik nie dokonał – bez swojej winy – żądania przywrócenia do pracy, sąd pracy na jego wniosek postanowi przywrócenie uchybionego terminu.

Powód otrzymał pismo rozwiązujące umowę o pracę w dniu 10 sierpnia 2018, 21 dniowy termin upływał w dniu 31 sierpnia 2018 roku, zaś powód wniósł pozew w dniu 7 września 2018 roku. Powód uzasadniając uchybienie terminowi powołał się na swój stan zdrowia. Bezspornym pomiędzy stronami było, że powód przebywał na zwolnieniach lekarskich, co było przyczyną rozwiązania umowy o pracę. Jednak powód powinien wykazać, że po dacie ustania zwolnień lekarskich – od dnia odebrania pisma rozwiązującego umowę o pracę do dnia złożenia pozwu (10 sierpnia -6 września 2018 roku) stan zdrowia uniemożliwiał podjęcie czynności celem złożenia odwołania do Sądu. Z dokumentów przedłożonych przez powoda nie wynika, aby w okresie po otrzymaniu pisma rozwiązującego umowę o

pracę powód nadal był niezdolny do pracy, a tym samym do wniesienia pozwu do sądu pracy. Przeciwnie – ostatnia wizyta u lekarza miała miejsce w dniu 7 sierpnia 2018 roku, zaś następna dopiero w 16 stycznia 2019 roku, zaś wcześniej w okresie choroby powód bywał u lekarzy dużo częściej. Ponadto w dniu 6 sierpnia 2018 roku lekarz orzecznik ZUS uznał powoda za zdolnego do pracy od dnia 6 sierpnia 2018.

Tym samym powód nie wykazał, ani nawet nie uprawdopodobnił w sposób dostateczny okoliczności uzasadniających przywrócenie uchybionego terminu. W ocenie Sądu nic nie stało zatem na przeszkodzie, aby powód złożył odwołanie w terminie, co skutkowało nieprzywróceniem terminu i oddaleniem powództwa.

Niezależnie od powyższego zaznaczyć należy, że rozwiązanie umowy było zasadne. Zgodnie z treścią art. 53 §1 pkt 1b kp pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia, jeżeli niezdolność pracownika do pracy wskutek choroby trwała dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku oraz pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze 3 miesiące. Z zebranego materiału dowodowego wynika natomiast, że powód pobierał zasiłek chorobowy do 19 lipca 2018 roku, natomiast – jak powód sam przyznał - o świadczenie rehabilitacyjne nie występował. Nie zachodziła też konieczność zawieszenia postępowania do czasu zakończenia sporu dotyczącego zasiłku chorobowego, gdyż wyrokiem z 19 kwietnia 2019 roku oddalono odwołanie powoda w sprawie IV U 368/18.

Mając zatem na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w pkt I sentencji wyroku.

Orzeczenie o kosztach procesu znajduje oparcie w art. 98 §1 i 3 kpc, zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę zobowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na koszty te składa się opłata od apelacji w kwocie 30,00 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 300,00 zł (180 zł za I instancję i 120 zł za II instancję) wynikające Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018 r. poz. 265 – tekst jednolity) oraz opłata od pełnomocnictwa – 17,00 zł.